

om det er Tilfældet — at han er død. Endvidere staar der i Paragraffen, at det skal tilføjes, at fremtidige Bidrag ikke kunne faas udbetalte forskudsvis, medmindre det godtgøres, at Faderen er vendt tilbage til Landet. Man har ment — det er efter Henstilling fra den højtærede Justitsminister — at disse Linier, der gaa ud paa, at der skal tilføjes en Anmærkning om, at Bidragene ikke kunne faas forskudsvis udbetalt, medmindre det godtgøres, at Faderen er kommen tilbage, vare unødvendige. Udvalget havde nærmest føjet denne Bestemmelse til af Hensyn til Moderen, for at hun ikke skulde behøve at løbe til Politimesteren med Begæring om forskudsvis Udbetaling og Inddrivelse af Bidraget. Men det kan jo siges, at hun under alle Omstændigheder kan faa at vide, første Gang hun kommer, at hun ikke kan faa Bidraget, inden Faderen er kommen til Stede. Det er ret selvfølgelig, og Udvalget har derfor ikke noget imod, at disse Linier udgaa, da det i Realiteten intet som helst forandrer i Lovforslaget. Ændringsforslag Nr. 4 til § 7 er en ren redaktionel Ændring. Ændringsforslag Nr. 5 til § 8 gaar ud paa, som jeg antydede i Gaar, at der gives Kommunerne Ret til ikke alene at forlange, at den Fader, som har været borte, da Bidraget blev betalt, skal afsone dette, men ogsaa Ret til at forlange, at der foretages Udpankning, for saa vidt som der er noget at foretage Udpankning i. De øvrige 3 Ændringsforslag ere rent redaktionelle. Jeg skal med disse faa Ord paa Udvalgets Vegne anbefale samtlige Ændringsforslag til det høje Tings Velvilje.

Justitsministeren (Rump): Jeg har ikke noget mod Ændringsforslagene at erindre. For saa vidt de ere mere end redaktionelle — og som redaktionelle ere de heldige — finder jeg, at Lovforslaget har vundet ved dem.

Bojsen: Idet jeg for øvrigt ganske kan henholde mig til den meget ærede Ordfører, ønsker jeg kun at udtale min Anerkendelse af, at det er lykkedes at opnaa Overensstemmelse mellem den højtærede Minister og det samlede Udvalg i denne Sag, og dertil knytte det Ønske, at det, uagtet det desværre er trukket saa længe ud med Sagens endelige Afgørelse, ikke desto mindre maa kunne lykkes at føre Sagen igennem i denne Samling, om end vi kun kunne vente, at den fortsættes i kort Tid. Men naar jeg vil udtale dette Haab, vil jeg gerne begrunde det med den Be-

tragtning, at saaledes som Sagen foreligger nu, er det ikke noget nyt, der skal indføres. Det er kun en videre Udvikling af den Opfattelse, hvorpaa Loven af 1892 hviler. Som allerede den højtærede Justitsminister har bemærket, vil der i Virkeligheden ikke blive Spørgsmaal om noget særlig forøget Arbejde for Politimestrene. Dersom Loven af 1892 var bleven udført efter dens sande Mening, vilde Arbejdet ifølge den have været fuldt saa stort, som det nu vil blive. Jeg bemærker dette, fordi der ligger en tilsyneladende stærk Fordring i Ønsket om, at det andet Ting maatte kunne gøre denne Sag færdig endnu i de Dage, Samlingen har tilbage, men jeg skal som sagt gøre opmærksom paa, at det kan der være Grund til at vente, netop fordi Sagen kun er en videre Udvikling af det samme Princip, hvorpaa Loven af 1892 hviler.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslagene Nr. 1—8 af Ordføreren til §§ 1 og 5—10 (se foran) vedtoges uden Afstemning.

Det saaledes ændrede Lovforslag (se Tillæg C.) vedtoges enstemmig med 68 Stemmer.

Formanden (Sofus Høgsbro): Lovforslaget vil nu blive tilstillet Landstingets Formand.

Man gik derefter til den paa Dagsordenen sidst opførte Sag, som var:

Første Behandling af Indstilling fra Udvalget for Forretningsordenen angaaende en Forandring i Folketingets Forretningsordens § 2.

(Indstillingen findes i Tillæg A., Sp. 3371—72).

Udvalgets Indstilling sattes under Behandling.

Ordføreren (Krabbe): Udvalget foreslaar, at vi gaa bort fra den Skik at vælge Formand, Viceformænd og Sekretærer hver 4de Uge. Den Gang den oprindelige Forretningsorden blev fastsat, gik man maaske ud fra noget andre Forudsætninger end dem, der senere